

Első fejezet

HILARY DE MONTFORT HALÁLA

*E*lőre le kell szögezmem: én nem voltam jelen.

Mikor az olvasóközönség elé tárom Sherlock Holmes élettörténetét, nagyrészt olyan eseményeket mesélek el, melyeknek magam is szemtanúja voltam. Az ügyfelek beszámolóit természetesen a kivételek közé tartoznak, de még ekkor is – sőt különösen ekkor – igyekszem szó szerint lejegyezni szavaikat. Függetlenül attól, hogy Holmes hitelt ad-e nekik – és általában nem teszi –, jómagam mindig úgy gondoltam, hogy ezeknek a vázlatos feljegyzéseknek a szintiszta igazságot kell tartalmazniuk. Az előadásmódba talán viszek némi színt, hogy a puszta információátadáson kívül szórakoztassak is, de a részleteket nem ferdítem el.

SHERLOCK HOLMES

Ha fel akarom idézni, hogyan is kezdődött az ügy – amely káoszba taszította Londont még az új század megérkezése előtt –, csak a szemtanúk rendőrség által összegyűjtött beszámolóira, a sajtó dagályos riportjaira, valamint az utólagos tisztánlátásra hagyatkozhatom.

Akár ott voltam, akár nem, az biztos, hogy Hilary De Montfort életének utolsó perceinél kell felvennünk a fonalat (mert, mint általában, ez a történet is valaki halálával kezdődik). „Isten lehelete” ugyanis először az előkelő társaság ifjú tagját, De Montfortot érintette meg, aki mások pénzét költötte.

Ám ez a lehelet nem csupán egy finom szellő volt, hanem valóságos őrjöngő vihar.

1899. december 27-ét írtunk. De Montfort pezsgővel és kártyával kezdte az estét, majd élettelen kupacként végezte a Grosvenor Square közepén. Megpróbálom legjobb tudásom szerint elmondani, mi történt közben. Annyi bizonyos, hogy jó sokáig futott az életéért...

* * *

London sokoldalú város. Rotherhithe kátránybűze és ópiumházai jól megférnek Mayfair kristálytisztá kifinomultságával, s a nyomozások során széltében-hosszában bejárva gyakran tárult a szemem elé a leggyönyörűbb látvány. A fél világot beutaztam, vérző sebbel hevertem egy idegen csatamezőn, mégis az a város tölt el leginkább áhítattal, amit

ISTEN LEHELETE

most is az otthonomnak mondhatok. Épp emiatt nem hiszem, hogy bárhol máshol le tudnék telepedni.

Hilary De Montfort valószínűleg még nagyszerűbb helyként tekintett Londonra. Élete a klubok és más elegáns helyek körül forgott. Nem volt ez szokatlan jelenség a társadalmi elit fiataljai között. A családja birtokolta Sussex jelentős részét már nemzedékek óta, és amíg Hilarynek nem kellett vállalnia a családi kötelezettségeket és a birtok kezelésének felelősségét, addig az idejével – és a szülei pénzével – szabadon gazdálkodhatott.

A kérdéses estén is az egyik játékkaszinóban, a Knavesben tartózkodott. A Crockford's bezárása után sok hasonló szórakozóhely nyílt, hogy az embereknek legyen hová vinniük a fogadószevényeket és természetesen a pénzüket. De Montfort nem volt rossz játékosnak nevezhető, nem vesztett sokkal többször, mint ahányszor mások pénzével a zsebében hagyta el a kaszinót. Aznap éjjel neki kedvezett a lapjárás, és a portás szerint – aki savanyú férfi volt, s a Langford névre hallgatott – igencsak jókedvűen távozott.

– Teljesen fel volt dobódva – nyilatkozta később Langford a The Daily Newsnak. – Vidáman szökölt lefelé a lépcsőn.

Jókedve azonban nem tarthatott sokáig.

Már korábban hullani kezdett a hó, De Montford pedig a kavargó örvények közepette sétált a következő célpontja, Salieri bárja felé. Azon a héten épp ez volt a fiatal férfiak közkedvelt italozóhelye, ahol megválhattak a zsebüket égető pénztől. Csak találgatni tudunk, miért gyalog indult el

SHERLOCK HOLMES

a zord időjárási körülmények dacára. Talán azt remélte, hogy a hideg levegő megtisztítja a fejét a Knaves utóhatásaitól; kisöpri az alkoholt és a cigarettafüstöt, hogy nem-sokára még többet szívhasson magába.

Kis idő elteltével De Montfort félelemtől úzve rohant végig a Grosvenor Square-t megkerülő utcán. Egy hazafelé igyekvő idősebb úr látta is. A férfi De Montfort kétségbeesett kiáltásaira figyelt fel. Elmondása alapján a fiatalember folyton hátrafelé tekintgetett a havas járdán. Minden bizonnyal azt hitte, hogy üldözik, pedig a korosodó szemtanú megesküdtött a Scotland Yard nyomozóinak, hogy ket-tőjükön kívül senki más nem tartózkodott az utcán.

– Amilyen idő volt akkor, nem is csodálkozom – mondta Gregson felügyelőnek. – Nem is csak a hó miatt, bár az is igen vastagon esett, de szörnyen erős volt a szél is, pedig amikor útnak indultam, még csak alig fújdogált.

Gregson nyugtalanságot fedezett fel az idős férfi arcán, amikor az felidézte a szélvihart:

– Bele kellett kapaszkodnom a korlátba, vagy engem is a szerencsétlen fiatalember után fújt volna – folytatta a mesélést. – Egypár pillanatig nem is láttam semmit, olyan sűrűn kavargott a hó. Csak a fejem felett derengtek halványan a lámpák.

– És miután kitisztult? – kérdezte Gregson.

– Addigra eltűnt, az utcán csak a szél által összehordott hókupacok voltak.

A hó valóban sajátos mintába rendeződött, erre az a rendőrtiszt is felfigyelt, aki elsőként ért a helyszínre, miután

ISTEN LEHELETE

felfedezték De Montfort holttestét. Az említett rendőrt – egy Wilson nevű fiatal fickót, aki nemrég lépett be a rendőrséghez, és nagyon izgatott volt amiatt, hogy járőrútja során egy hullába botlott – annyira lenyűgözték a hótorlaszok, hogy meg is próbálta lerajzolni őket a jegyzetfüzetébe.

– Mintha Isten maga szegődött volna a sarkába – mondta később Holmesnak. – Átvágott a téren, hogy utolérje. Valami ilyesmi történhetett, mert nagyon csúnyán elbántak a szerencsétlennel, annyi szent!

Igaza is volt. A sérüléseket nem okozhatta egyetlen ember. Az áldozatnak alig maradt ép csontja, egész testét lila és fekete zúzódások borították. Úgy nézett ki, mint azok a szerencsétlenek, akiket a Temze vet ki magából: felpuffedt, eltorzult megcsúfolása az életnek. Sejtésünk sem volt arról, milyen fegyverrel okozhatták a sérüléseket, a maradványokból pedig nem lehetett biztosra állítani, hogy furkósbottal vagy husánggal támadták volna meg. Megesküdtem volna rá, hogy a test nagy magasságból zuhant alá, de hiába változatos a városunk, magaslati pontokban igencsak szűkölködik. Ez a férfi London egyik nyitott, kertvárosi negyedében lelte halálát, testének állapotára pedig senki sem tudott magyarázatot adni.

Második fejezet

A LÉLEKGYÓGYÁSZ

Egyszerűen nem tudok ennek hitelt adni, Watson! – kiáltotta barátom. Mint mindig, hangos kitörését színpadias karlendítésekkel toldotta meg. – Egy racionálisan gondolkodó, két lábbal a földön járó, tudományos felfogású ember hogy hihet el ekkora sületlenséget?

– Egy szóval sem állítottam, hogy elhiszem – feleltem a pipámat meggyújtva, majd a gyufát a lángokba pöcköltem. – Csak próbálok nyitottan közelíteni az ilyen dolgok felé.

– Nyitottan...? – forgatta a szemeit Holmes a karosszékebe süppedve. – Ha meghallom ezt a szót, azonnal rettegés tölt el. Nyitott elme... hogy juthat valakinek ilyen az eszébe? Főleg a mai világban... Mintha valaki tátott szájjal úszna a Temzében, nem törődve azzal, hogy mennyi undorító dolgot nyel le.

ISTEN LEHELETE

– De hát épp ön mondta, hogy adatok nélkül ne állítsunk fel hipotéziseket. Egy jó detektív megszerzi az összes szükséges információt, majd ezekből következtet.

– Csak a tárgyhoz tartozó információkat! – vágott vissza Holmes. – A logika és az észszerűség segít kiszűrni a felesleges dolgokat. Az elme nem tágítható, nem lapátolhatjuk tele értelmetlen ostobaságokkal. Ahhoz, hogy pontos képet alkothassunk, gondosan, szelektíven kell összegyűjteni az adatokat.

– Tehát mit gondol leendő ügyfelünkről?

Holmes az asztalra hajította a férfi névjegykártyáját, majd az órára pillantott.

– Nemsokára kiderül. Ám a logika azt diktálja, hogy vagy sarlatán, vagy bolond.

Felsőhajtottam. Hiába folytattam volna az érvelést, barátom véleményét nem volt könnyű megváltoztatni. A névjegy dr. John Silence-é volt, akinek a hírneve már eljutott hozzám, bár személyesen még nem volt szerencsém találkozni vele. Igazából nem volt olyan orvos Londonban, aki ne hallott volna erről az önjelölt „lélekgyógyásról”. Vagyos ember volt – habár senki sem tudta, honnan szerezte a pénzét –, aki azoknak ajánlott gyógykezelést, akik nem engedhették meg maguknak a nagyobb léptékű kiadásokat. A szakmabeliek – jómagamat is beleértve – gyakran felkeresik a dologházakat és azon helyeket, ahol a legnagyobb szükség van a szolgáltatásainkra, ám pénzügyi eszközök híján nem végezhetjük el a munka oroszlánrészét.

SHERLOCK HOLMES

Dr. Silence nem csak a nagylelkűsége miatt lett közbeszéd tárgya. Az utóbbi években felhagyott a fizikai betegségek gyógyításával, és inkább a lélek bajaira koncentrált. Orvosi körökben gyakran vitatott kérdés volt, hogy pontosan mit is érthetett ez alatt. Előadásaiban gyakran „démoni megszállásokról” és „földöntúli birodalmakból történő behatolásokról” beszélt, ám ezzel csak aláasta hírnevét. Pontosán olyan reakciókat váltott ki kollégáimból, mint az elvárható a racionális világképet támogató emberektől. Mások azonban az elmeorvoslás művészetének kiterjesztését látták a munkásságában.

Bár a tényeket kétségtelenül kiszínezték kissé, elméletének cáfolhatatlan bizonyosságául szolgáltak mindazok, akik gyógyultan távoztak a kezeléséről. Holmes másként látta ezt is. Szerinte azok közül, akik felkeresik az úgynevezett spiritisztákat, sokan az egyórás színházi előadás után némileg felbuzdulva távoznak, ám ez még nem ok arra, hogy bátorítsuk is ezeket a sarlatánokat.

Magam is kételkedtem ugyan, ám a beszámolóik dr. Silence jellemét illetően olyan megbízhatónak bizonyultak, hogy úgy éreztem, muszáj legalább csekély figyelmet tanúsítanom a gyakorlata iránt. Szerettem volna találkozni vele, hogy elmagyarázhassa módszere lényegét, előtte nem akartam ítélni. Holmesban viszont nem sok hajlandóság mutatkozott minderre. Egy találkozóba legalább hajlandó volt beleegyezni, bár nem annyira a kíváncsiság hajtotta, mint inkább az, hogy elüsse valamivel az idejét.

ISTEN LEHELETE

Holmeson néhány hónapja ugyanis eluralkodott a letargia, ahogy azt háziasszonyunk, Mrs. Hudson igyekezett tudtomra adni mindjárt visszatértem után. Miután Mary és én összeházasodtunk, természetesen elköltöztem a Baker Streetről. Feleségem korai halálát követően azonban rám tört a magány – meg hát a pénzügyi helyzetem sem volt túl rózsás –, így visszatértem közös bérleményünkbe. Mrs. Hudson szerint Holmes azért került mélypontra, mert a köztes időszakban nem voltam mellette, hogy csillapítsam heves és önpusztító vérmérsékletét. Valójában azonban sosem tudtam igazán befolyásolni. Olyan volt, amilyen. A hangulata úgy hánykolódott fel-alá, mint az óceán fogságába esett hajó. A szakmai körülményei is megváltoztak, ám sajnos nem a jó irányba. Ahogy a tizenkilencedik század a végéhez közeledett, úgy szaktanácsadói munkája is az utolsókat rúgta. Néhány év volt csupán hátra a visszavonulásáig – amikor is minden jóslat ellenére visszavonul majd Sussexbe, hogy egyszerű, vidéki életmódot folytasson –, ám ezekben az utolsó években csak olyan ügyekkel keresték fel, melyek a legkevésbé sem keltették fel a figyelmét. Megpróbáltam rábeszélni, hogy nyisson a nagyközönség felé, ám ő mindig elutasította az ajánlatomat. Az idő pedig végül neki adott igazat. Praxisa ugyanis olyannyira ismertté vált, hogy a posta külön intézkedéseket volt kénytelen foganatosítani, hogy a hatalmas mennyiségű küldeményt kezelni tudja. A legtöbbjükben azonban nem szakértői segítségét kérték. Hol megfenyegették, hol munkát ajánlottak neki, vagy épp egykori életrajzírók bombázták ajánlatukkal (akik kétségte-

SHERLOCK HOLMES

lenül azt hitték, külön munkát végeznének nálam), de szerelmi vallomás is érkezett szép számmal.

Ez utóbbi különösen gyakori jelenséggé vált, ami – bevallom – mindig meghökkentett, hiszen korábbi műveimben egyértelműen leírtam, hogy Holmes, habár természetesen nem volt vak a női nem vonzó bájaival szemben, egyik hölgy társaságát sem kereste a maga számára. Néhányan még azzal is megrágalmazták, hogy másfajta irányultsággal bír, ám a valóság az volt, hogy egyszerűen nem érdekelte ez a téma. Holmes nem a test, hanem az elme embere volt – ezt az is alátámasztja, milyen sanyarúan bánt önmagával –, és ezen a tényen az első postával érkező, kölni áztatta kedves szavak sem tudtak változtatni.

Reggelente keresztbe tett lábakkal üldögélt a tűz előtt, az elégetett szerelmes levelek és reggeli előtti pipájának füstjébe burkolózva, s egykedvűen szelektált a levelek között. Csak azokat választotta ki, amelyek némi szakmai tartalommal is bírtak. A második körben téma szerint rendezte őket, kezdve az eltűnt személyektől a gyanús férjekig. Holmes már régen lemondott arról, hogy teljesítse a számtalan család kérését, akiknek eltűnt valamely hozzátartozója. Naponta váltak köddé emberek, nagy részük pedig nem is akarta, hogy megtalálják.

Ezért is lepődtem meg azon, hogy dr. Silence levele átjutott a rostán, és elért a végső, kivételes fázisig, a személyes találkozóig. Habár, mire eljött a találkozó időpontja, Holmes szinte teljes letargiába zuhant. Néhány órát vegyi kísérletekkel töltött, ám azok sem hoztak kielégítő eredményt. Most

ISTEN LEHELETE

magába roskadva kuporgott a székében, vegyszeres kezeit maga mellett lóbálva. Úgy nézett ki, mint egy viseltes pongyolába csavart gőzgép.

– Vendég érkezett, uram! – jelentette be nemsokára Billy, Holmes inasa. – Dr. Silence-ként mutatkozott be, és azt állítja, találkozót beszélt meg önnel. – Holmes felmordult, és a kandalló felé hajította cigarettája maradványát. A dobás rövidre sikeredett, így mire odaértem, hogy eloltsam, egy újabb fekete sérülés keletkezett a szőnyegen.

– Küldje fel, Billy! – feleltem. Úgy döntöttem, legalább egyikünk viselkedjen civilizált ember módjára a férfival.

Dr. Silence egyáltalán nem úgy nézett ki, mint ahogy vártam. A megjelenésében semmi hivalkodó vagy „misztikus” nem volt. A harmincas évei végén járó vékony férfi volt, gondosan nyírt szakállal. A ruhája alkalomhoz illő volt, de nem kérkedő, úgy tervezték, hogy ne keltse fel a figyelmet, inkább belesimuljon a környezetébe. Finom modorú úriembernek tűnt, ám mivel rám ragadtak Holmes módszerei, önkéntelenül is a térdére pillantottam, és némi állatszőr fedeztem fel a nadrágján. Világos és rövid szőr volt, ahhoz azonban túl vastag szálú, hogy macskaszőr legyen. Silence valószínűleg kutyát tartott. A cipője is új volt: a bőrön egyetlen gyűrődést sem láttam, ami nem tudható be egyszerűen egy gondos komornyik figyelmes munkájának.

Holmes is végigmérte vendégünket, valószínűleg ő is felfedezte, amit én, sőt jóval többet is. Végül figyelme ismét a cigarettatárcájára terelődött, amely fájdalmasan üresen tátongott.

SHERLOCK HOLMES

– Jó reggelt... – mormolta Holmes, és egy üresen álló szék felé intett, nem sokat bajlódva a kézfogással. A könyvespolchoz lépett, és cigaretták után kezdett kutatni.

– Jó reggelt! – válaszolta Silence, majd felém fordult, hátha én nagyobb hajlandóságot mutatok az udvarias társasági viselkedésre.

– John Watson – ráztam meg a kezét, majd magam is a korábban kijelölt székre mutattam.

– Ó, igen! – bólintott Silence, miközben helyet foglalt.
– Természetesen hallottam már önről.

– Londonban mindenki hallott már Watsonról a népszerű írásainak köszönhetően – jegyezte meg Holmes, miközben félretolt egy egész polcnyi hajózási menetrendet, hogy elérje a mögöttük rejtőzködő barna dobozát.

– Valóban, ám én szakmai berkekre céloztam. Ugyanaz volt az anatómiaprofesszorunk a Bartson.

– Tényleg? – nevettem fel. Holmes közben letépte a csomagolást a cigarettákról. – Ön is Vérszomjas Barrownál tanult?

Silence mosolyogva bólintott.

– És önhöz hasonlóan én is felfigyeltem arra, mekkora örömmel ejtette a vágásokat a testeken.

Holmes felé fordultam.

– Nem lennék meglepve, ha Sir Lionel Barrow egyszer keresztezné az ön útját is. Mindig valamiféle gyilkos légkör vette körül.

Barátom megvonta a vállát, és a szájához emelte a cigarettát.

ISTEN LEHELETE

– Semmit sem mond nekem a név... – Kifújta a füstöt, mely ködbe burkolta unott arcát. – Kettesben hagyjam önöket, hogy nyugodtan... cseveghessenek? – Az utolsó szót árnyalatnyi undorral ejtette ki. Holmes nem tartotta nagyra a társasági csevejt.

– Bocsásson meg! – mondta Silence. – Bármennyire is örülök, hogy dr. Watsont itt találtam, mégis az ön figyelmében reménykedem inkább.

– Az öné – felelte Holmes, és újra elhelyezkedett a karoszékekben. – Habár ez leginkább a nadrágjára ragadt labradorszórnek köszönhető.

Silence a nadrágjára pillantott, és lesöpörte a szórszálakat.

– Lenyűgöző megfigyelés, habár nem látom a jelentőségét.

– Ön láthatóan éppoly kényes a megjelenésére, akár egy macska – felelte Holmes. – Mivel azonban úgy érkezett hozzám, hogy nem ellenőrizte le az öltözékét, arra következtek, hogy a gondolatait egyéb, fontosabb dolgok kötik le. Bevallom, emiatt még féltékeny is vagyok önre. Remélem, rám tudja ragasztani ezt az állapotot.

– Biztosíthatom, hogy a történetem valóban igen hihetetlen. Talán ön is tudja, hogy nem igazán szoktam mások tanácsát kérni. Ami azt illeti, általában én vagyok az, akihez segítségért fordulnak.

– A hírneve már eljutott hozzám is. Tudom, mivel foglalkozik, de hazudnék, ha azt mondanám, hogy támogatom a tevékenységét.

Silence elmosolyodott.

SHERLOCK HOLMES

– Senki támogatására nem vágyom, Mr. Holmes. De hamarosan kiderül, hogy fenntartja-e az álláspontját.

Holmes nem tiltakozott. Lehetetlennek tartotta, hogy bármi megváltoztassa a véleményét, ezért említésre sem méltatta a dolgot. Én viszont észrevettem, hogy megváltozott a viselkedése. Kifelé érdektelenséget és megvetést mutatott, ám valójában nagyon is kíváncsi lett a doktor meséjének minden részletére, és feszült figyelemmel várta, hogy végre hallhassa a történetet.

Harmadik fejezet

SILENCE TÖRTÉNETE

Gondolom, nem lepi meg önöket, hogy általában kétkedéssel tekintenek a munkámra – kezdte vendégünk. – Ám, ha a praxisomról van szó, a gúnyolódásnál sokkal fontosabb a hála, amit azon kevesektől kapok, akiknek volt szerencsém segíteni. Így az egyensúly biztosított, én pedig könnyen az ellenlábasaim fölé kerekedhetek. Hiába állítják az ellenkezőjét a kritikusaim, tanaim, melyeket olyan sokáig tökéletesítettem, mélyítettem, távolról sem immateriális, irracionális elméleteken és gyakorlatokon alapulnak. Öt évet szenteltem arra az életemből, hogy a testről szerzett tudásomat kibővítssem a lélek ismeretével. Számtalan helyen jártam a világban. Meglátogattam a Sabarmati folyó partján élő hindu közösségeket, és felkerestem Tibet legeldugottabb templomait is.

SHERLOCK HOLMES

– Barátom előtt sem ismeretlen a tibeti kultúra – szóltam közbe. Abban reménykedtem, hogy ez majd kölcsönös tiszteletet ébreszt a nyomozóban és ügyfelében.

– A tudást nem annak földrajzi elhelyezkedése, mint inkább intellektuális értéke méri – mondta Holmes, közbevágásomat egy legyintéssel elintézve. – Kérem, dr. Silence, lépünk túl az udvarias társalgáson, és hatoljunk be az információk birodalmába! Szeretném hallani, milyen ügyben kéri a segítségemet.

– Rendben, habár magamat nem annyira lehetséges ügyfélnek, mint inkább hírvivőnek nevezném. Már két éve vezetem saját orvosi praxisomat. Rájöttem, hogy sokkal nagyobb igény van az ezoterikus szolgáltatásaimra, ezért egyre több időt kell ezeknek szentelnem. Tegnap azonban felkeresett egy régi páciensem, aki tengerészként keresi a kenyerét. Annak idején azért kellett ellátnom őt, mert belegabalyodott a hajó kötélzetébe, ami kis híján levágta a bal lábát.

Majd Silence elének tárta történetét:

– Simcox – köszöntöttem a férfit. Enyhén sántított, ám a hideg télre való tekintettel ezen nem lepődtem meg. – Remélem, már nem kísértik a régi fájdalmak!

– Dehogyan, doktor úr, a csontjaim erősebbek, mint valaha! – felelte. – Más ügyben keresem. Emlékszik még az én Elsámra?

Elsa a lánya volt, pirospozsgás arcú teremtmény, aki végig a sarkamban járt, valahányszor felkerestem Simcox házáat. Aggodalommal, egyben csodálattal követte munkámat.

ISTEN LEHELETE

– Természetesen – válaszoltam. – Mi történt szegény lánnyal?

– Bárcsak tudnám, uram! – felelte, majd egy székre huppanva zokogni kezdett. Ez a kőkemény fickó élete nagy részében nyilván olyan feszesen tartotta magát, akár hajóján a vitorlák. Ám most, hogy itt volt nálam, remélve, hogy könnyíthetek a terhén, az ereje egy csapásra elszállt. Töltöttem neki egy kis brandyt a tálalószekrényen álló palackból – mi, orvosok jól tudjuk, hogy sokszor a legegyszerűbb gyógyszer a leghatékonyabb –, és megittattam vele, mielőtt rátérhetett volna a lényegre.

– Bocsásson meg, doktor úr, de az elmúlt két nap túl sok volt a számomra – szólalt meg végül. – Egy pillanatra felülkerekedett rajtam a kétségbeesés.

– Nem kell bocsánatot kérnie – nyugtattam meg. – Remélem, tudok segíteni. Kérem, mondjon el mindent!

– Egy héttel ezelőtt kezdődött – fogott bele a történetébe. – Kora hajnal volt, a feleségem és én még aludtunk. Nem sokkal azelőtt értem partot, élveztem, hogy szilárd talajt tudhatok a talpam alatt. A munkámból kifolyólag sok időt töltök távol az otthonomtól, ám a maradék időt megpróbálom minél jobban kihasználni. Így a napot a parkban töltöttük, játszottunk, piknikeztünk.

Az emlék mosolyt csalt az arcára.

– Úgy szórakoztunk, akár az úri népek. Mikor aznap este nyugovóra tértem, még fülemben csengett Elsa boldog nevetése. Ám később már a sikoltására ébredtem. Mintha maga az ördög mélyesztette volna bele a karmát. Talán tény-

SHERLOCK HOLMES

leg ő is volt... Kiugrottam az ágyból, és imádott kislányom ágyához rohantam. Drága Sallym szorosan a nyomomban volt. Elsa az ágyneműjét szorongatva ült, mintha szét akar-ná szakítani. A plafont bámulta, ám én nem láttam ott sem-mit. Nyilvánvaló volt, hogy Elsa viszont nagyon is lát vala-mit. „Nem látod, hogy vergődik?” – kérdezte, majd felakad-tak a szemei, és elájult. Nem szégyellem bevallani, doktor úr, akkor azt hittem, hogy elvesztettük. Tengerészként nem volt idegen számomra a halál, az óceán évről évre számta-lan áldozatot szed. Nincs tengerész, aki nem találkozott már vele. Abban a pillanatban, mikor a lányom teste elernyed-t a kezemben, biztos voltam benne, hogy elhagyta az élet. A teste olyan könnyű, szinte anyagtalan volt, mikor kétség-beesésemben a gyertyalángot az arcához tartottam, hogy megnézzem, lélegzik-e még. Már majdnem megbizonyosod-tam afelől, hogy tényleg meghalt, amikor hirtelen görcsbe-rándult, és kinyitotta a szemét. „Apu?” – kérdezte, mintha nem lenne biztos benne, kit lát. „Én vagyok, kedvesem – nyugtattam meg. – Itt vagyunk anyuval, semmitől sem kell félned!” Elmosolyodott, de isten bocsássa meg, nekem már akkor az jutott az eszembe, hogy ez talán a baj első jele. Le-fektettük az ágyába, majd visszatértünk aludni. Abban a hit-ben ringattuk magunkat, hogy az egészség csupán egy rossz álom okozta. A következő éjszaka azonban kijózanított ben-nünket. Már jó ideje nyugovóra tértünk, amikor Elsa ismét rohamot kapott. Igen, rohamot... nem tudok jobb szót rá... Ismét a sikoltására ébredtünk. Épp akkor értünk a szobájá-hoz, amikor felugrott a matracáról a mennyezet felé. Oda-

ISTEN LEHELETE

rohantam, hogy elkapjam, mielőtt összetöri magát, de hatalmas megdöbbenésemre nem esett le. Az ujjai odatapadtak a száraz vakolathoz, és felhúzta magát a szoba sarkában megbúvó sötét árnyak felé. „Elfut! – kiáltotta. – Megpróbál elmenekülni! Elkapom! El kell kapnom!” Úgy csapkodta a plafont, mintha képzeletbeli pókokat passzírozott volna szét. „Elsa! Elsa!” – kiáltotta Sally. Egyszerűen nem tudta elviselni a valószerűtlen jelenetet. Elsa abbahagyta a menyegyzet püfölését, és lassan felénk fordította a fejét. Doktor úr, én aztán jól ismerem a kislányom arcát, de higgye el, hogy az az arc, ami az árnyékok közül tekintett le rám, nem az övé volt! Bőre viaszosan fénylett, fogait kivillantva gonoszul vigyorgott. Doktor úr, bárminek is volt az arca, arra a kis időre megszállta a lányomat! A feleségem felsikoltott. Lehet, hogy én is így tettem, ám az igazat megvallva, nem emlékszem rá. Még most is felgyorsul a lélegzetem, ha visszagondolok arra a rettenetes éjszakára! Sally kiáltásának hála, végül Elsa visszatért a saját testébe. Az arca ellágyult a gyertafényben, és az ördögi mágia, mely a menyegyzethez ragasztotta, elhagyta a testét. Épp időben léptem oda, törékeny teste pont a karomba zuhant. Szinte lángolt, doktor úr! Az egész teste olyan volt, mintha forró parázsban feküdt volna. Ösztönösen majdnem elengedtem, nehogy megperzselődjön a bőröm. Visszatettem az ágyába, és intettem a feleségemnek, hogy hagyja abba a sírást. Nem hibáztattam a viselkedéséért, de azt akartam, hogy Elsa minél hamarabb visszaaludjon. El kell felejtene azt, amit látott. Betakargattam, majd az ajtó felé húztam Sallyt. Kicsi

SHERLOCK HOLMES

Elsám nem mozdult, úgy nézett ránk, mintha most ébredt volna fel valami szokatlan álomból, ami csak a fejében létezett. Néhány perc múlva már békésen szuszogott, mi pedig visszavonultunk, hogy megbeszéljük a látottakat. Hallottuk, hogy újabban mivel foglalkozik, doktor úr. Mindig is nagyra tartottuk azért, amiért megmentette a lábamat, és biztosította a megélhetésünket. Bevallom, a történetek nagy részét először nem is hittem el, bár természetesen sosem kétkedtünk a hírnevében. Arra gondoltam, csupán kiszínezték kissé a munkájáról szóló beszámolókat. Úgy értem, néhány története...

– Mostanában érdekesebb az életem – biztosítottam. – Azt nem tudom, hogy a történetek, amiket hallott, igazak voltak-e, vagy sem, de eleget láttam már ahhoz, hogy ne vegyem félvállról az elbeszélését. – Ettől láthatóan megkönnyebbült.

– Annak ellenére, amit hallottam, azt hittem, ki fog nevetni – mondta.

– Eszembe sem jutott – feleltem. – Ha ad egy percet, magamra kapom a kalapomat és a kabátomat, és elkísérem a lányához.

Szemében hála tükröződött. Gondolom, nem kell mondanom, de gyakran szembesülök ezzel a tekintettel a munkám során. Sokszor már azzal is segíték ezeken a szerencsétlen embereken, ha elhiszem a történetüket.

Mivel szorított minket az idő, leintettem egy konflist. Bár az ügyfelem nem volt hozzászokva az utazás ilyen módjához, szerencsére én megengedhettem magamnak.